

PE ARIPILE UNUI PORUMBEL ALB CA ZĂPADA

Să ne plecăm capetele.

Scumpul nostru Dumnezeu, în seara aceasta îți mulțumim pentru făgăduința venirii Domnului Isus, când ne vom întâlni într-o mare întâlnire care nu se va sfârși niciodată, cu bucurii și cântări, în timp ce Te vom lăuda prin epocile fără sfârșit care vor veni. Cerem binecuvântarea Ta peste adunarea din seara aceasta, peste păstorul ei, peste bătrâni, peste lucrători și peste colaboratorii ei, co-păstorii și toți.

Te rugăm să-i binecuvântezi pe toți aceia care au venit de la sute de mile depărtare ca să ia parte la această adunare. Întinde-Ți mâinile peste ei și călăuzește-i și pe drumul de întoarcere. Îngăduie aceasta, Doamne. Ajută-ne să ne întâlnim mai des în acest loc numit Casa lui Dumnezeu, ca să ne închinăm înaintea Ta. Binecuvântează-i și pe cei care se află în legătură cu noi prin transmisia telefonică. Fă ca fiecare suflet nemântuit să Îl găsească pe Mântuitorul lor Isus Hristos. Vindecă bolnavii și eliberează-i pe cei împovărați, Tată, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Domnul să vă binecuvânteze pe fiecare în parte. Sunt foarte fericit să fiu aici în seara aceasta. Când am intrat în adunare, fratele Ernie cânta ultima parte din cântarea: „Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada.” Un cântec frumos cântat la timpul potrivit. Astfel, suntem foarte mulțumitori.

Celor care sunt în legătură cu noi prin transmisia telefonică, le spun că aș fi vrut ca ei să fie aici împreună cu noi ca să poată vedea așteptarea oamenilor din locul acesta și înghesuiala în care stau pentru că doresc să aibă un timp minunat.

Doresc să îi mulțumesc fratelui Jack Moore și sorei Moore, fraților Noel, Bootlayer, Brown și tuturor asociațiilor noastre din locul acesta, adunării, pentru că m-au invitat să vorbesc aici.

Nu aș putea spune că a fost o coincidență, ci mâna Domnului este aceea care rezolvă toate problemele. Un frate din locul acesta a avut un vis referitor la adunarea de astăzi. El spunea că în acel vis purtam o pereche de pantaloni albi și mocasini indieni. Și pot să vă spun că atunci când m-a căutat fratele Jack (la

Carson, Colorado), ca să mă invite la această adunare, purtam o pereche de mocasini indieni și pantaloni albi. Dacă este aici, fratele Leo poate dovedi că acesta este adevărul pentru că înainte de a mă întâlni cu fratele Jack am vorbit cu el. Așa este când adunarea își are locul ei de naștere, tocmai Acolo.

Este duminică seara și știu că mulți dintre voi vor conduce toată noaptea ca să ajungă acasă, iar unii vor conduce dimineață. Și în fața mea stau două zile de drum, de aceea nu aș vrea să vă țin prea mult. Acesta este motivul pentru care m-am gândit că în seara aceasta ar fi bine să procedez ca pe vremuri când, împreună cu fratele Jack și cu fratele Brown, ne rugam pentru bolnavi.

Se aude în spate? Aș vrea să las microfoanele mai jos pentru că sunt puțin răgușit.

Când am venit la adunare s-a întâmplat un mic incident. Frații mi-au spus că printre noi se află un frate care a ieșit de curând dintr-o denominațiune. El a venit la Shreveport ca să audă Mesajul, dar nu a știut unde se află Tabernacolul și a ajuns în centrul orașului. Acolo a văzut o mulțime mare și și-a zis: „Desigur acolo este locul unde va predica Billy Branham”, dar când a ajuns mai aproape și a întrebat, i s-a răspuns: „Nu, aici este un film cu predicatorul Billy Graham.”

„Îmi pare rău”, a răspuns el, „dar în cazul acesta sunt într-un loc greșit.”

Apoi a zis: „Încotro să merg, Doamne?” Și a luat-o în susul străzii principale. El nu știa că mai sus se află o biserică mare cu o cruce albă pe ea. Când a ajuns acolo, pe strada Texas, Domnul i-a zis: „Du-te mai departe!”, dar el și-a zis: „Aici ar trebui să fie pentru că sunt o mulțime de mașini.” Curând a văzut ieșind afară un mire și o mireasă, iar Domnul i-a zis: „Aceasta este! Ieșiți afară din denominațiuni și intrați în Mireasă ca să mergeți cu Mirele.” Vedeți? Vedeți?

Venind pe stradă în jos, am remarcat că luna și stelele atârnau deasupra acelei cruci, în timp ce mergeam spre ea. Eu priveam la lucrurile acelea ca la un fel de completare a credinței mele în Dumnezeu și a slujbei mele.

În seara aceasta m-am gândit la adunarea din Tucson, unde se afla și Victor LaDeaux, care este de origine francez. Cred că v-am povestit cum atunci când mi-am încheiat predica în care am încercat să separ denominaționalismul de creștinismul adevărat, Danny Henry, care era un baptist, vărul unei stele de cinema, a alergat pe platformă, m-a îmbrățișat și mi-a zis: „Frate Branham, nu aș vrea ca ceea ce spun să sune ca o hulă, dar vorbirea ta din seara aceasta ar putea

fi capitolul 23 din Apocalipsa.” Și pe când voia să mai spună ceva a început să vorbească în limbi.

În sală se aflau trei francezi (limba în care a început să vorbească Danny Henry) și fiecare din ei au scris din proprie inițiativă traducerea vorbirii. Aceștia erau, o franțuzoaică din Louisiana, Victor LaDeaux, care era predicator și un tânăr blond care stătea în spatele adunării. El a venit în față și a vrut să confrunte traducerea lui cu a celor doi francezi despre care v-am spus. Acest tânăr era translatorul francez de la ONU. Când s-au confruntat cele trei traduceri s-a constatat că toate erau la fel. Iată traducerea acestei vorbiri în limbi:

„Pentru că ai ales din proprie inițiativă această cale grea (desigur, noi știm că Moise a trebuit să se decidă singur), aceasta este calea adevărată și corectă, pentru că este calea Mea.

O, ce decizie glorioasă ai luat! Din cauza aceasta te așteaptă o mare răsplată a cerului. Această hotărâre va face și va aduce la împlinire biruința deplină în dragostea divină.”

Toate trei au fost la fel. Am crezut că am în Biblie originalul acestei vorbiri, dar nu am găsit-o.

Danny Henry, asemenea mie, vorbește mai greu engleza, ce să mai vorbim de franceză?

Poate că în seara aceasta ascultă și el predica mea și la fel Victor LaDeaux, despre care am aflat că este în Tucson, la o mare adunare ținută în cort, chiar la capătul lui Park Avenue, la ieșirea în Autostrada 80. Dacă sunteți aici și mâine, puteți merge acolo ca să-l ascultați. Poate este și Danny Henry cu el. S-ar putea ca ei să ne asculte acum împreună cu Tabernacolul lor.

După această întâmplare, Danny Henry a plecat la Ierusalim. Mi-a povestit că în timp ce stătea lângă placa mormântului în care a fost pus Isus înainte de înviere și-a amintit de mine și atunci a ieșit afară plângând. El este sculptor și face diferite obiecte din piatră, așa că atunci când a fost pe Golgota a luat câteva pietricele ca să facă ceva din ele.

Când a ajuns acasă, parcă Ceva îl îndemna: „Fă-i fratelui Branham o pereche de butoni din această pietricică.” Atunci a pus pietricica în acid pentru a-i schimba

culoarea: de la culoarea calcarului, în negru-cenușiu cum este piatra de hematit, apoi a făcut din ea butoni.

El nu a observat, dar chiar prin mijlocul butonilor se vede o linie dreaptă și îngustă, exact cum spune profetul: „o cale îngustă și dreaptă”. Eu i-am arătat-o și lui Danny.

Dacă mă ascultați, frate Danny și frate Victor LaDeaux, vreau să vă spun că în seara aceasta vom avea o seară de rugăciune de modă veche pentru bolnavi. Eu sunt foarte bucuros pentru că pot păși pe această cale dreaptă și îngustă, pe calea Evangheliei, calea Cuvântului, cu Domnul nostru Isus Hristos.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Este atât de plăcut să vă vorbesc, dar nu o voi face prea mult timp pentru că Billy mi-a spus că sunt prezenți în jur de trei sau patru sute de oameni care așteaptă să ne rugăm pentru ei. Acesta este motivul pentru care mă voi grăbi cât voi putea de tare cu aducerea mesajului ca să ne putem ruga apoi pentru bolnavi.

Sâmbăta viitoare seara vom fi la Yuma, Arizona, după care vom pleca spre California, astfel încât următoarea duminică dimineața vom fi la Los Angeles și apoi mai departe.

Acum aș vrea să iau un text din Scriptură pentru predica din seara aceasta.

Și pentru că a venit vorba de aceasta, astăzi am fost la un restaurant, la „Restaurantul Morrison” ca să iau masa. Am fost acolo cu fratele Jack și cu soțiile noastre. În timp ce stăteam la masă, a venit la noi un tânăr, fratele Green, tatăl lui este fratele Peary Green și mi-a zis:

„Frate Branham, aseară ai vorbit despre acul de cravată, iar eu ți-am adus unul.” Și mi l-a dat.

Acesta nu este un ac de prins părul, ci el l-a folosit ca să prindă paginile Bibliei. Dacă fratele Green mă aude, aș vrea să-i mulțumesc pentru darul făcut.

Acum vreau să intrăm direct în Scripturi. Pentru aceasta aș vrea să deschideți cu mine la **Psalmul 55** și apoi la **Matei 3**. Titlul subiectului meu este luat din cântarea fratelui Ernie: „**Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada.**” Desigur, nu voi putea atinge toate notițele și Scripturile pe care le am aici, ci voi sări peste unele idei ca să ne putem ruga și pentru bolnavi.

Cu voia Domnului, la Yuma voi vorbi despre „Condiția pentru răpire!” Aceasta va fi duminica viitoare.

Deci **Psalmul 55.1-7:**

„la aminte, Dumnezeule, la rugăciunea mea și nu Te ascunde de cererile mele!

Ascultă-mă și răspunde-mi! Rătăcesc înapoi și înapoi și mă frământ

din pricina glasului vrăjmașului și din pricina asupririi celui rău. Căci ei aruncă nenorocirea asupra mea și mă urmăresc cu mânie.

Îmi tremură inima în mine, și mă cuprinde spaima morții,

mă apucă frica și groaza și mă iau fiorii.

Eu zic: „O, dacă aș avea aripile porumbelului, aș zbura și aș găsi undeva odihnă!”

Da, aș fugi departe de tot, și m-aș duce să locuiesc în pustie.” Amin.

Când David, un iubitor al pustiei, a ajuns în necazuri, când oamenii nu l-au mai dorit și l-au părăsit, iar vrăjmașii s-au ridicat împotriva lui, el a spus: ***„O, dacă aș avea aripile porumbelului, aș zbura, și aș găsi undeva odihnă.”***

Da, aș fugi departe de tot, și m-aș duce să locuiesc în pustie.” O, de câte ori m-am gândit și eu așa! Dacă mi-aș putea lua pușca și sacul de dormit și să plec pentru totdeauna în pustie. L-am întrebat de multe ori pe Domnul când va veni ziua în care nu voi mai vedea nici un serviciu de înmormântare, când voi putea merge prin păduri singuratice, să mă așez jos și să o pun pe bătrâna mea „Blondie” lângă un copac.

Scuzați-mă, bătrâna „Blondie” este pușca mea de vânătoare cu care am omorât deja cincizeci și cinci de capete de vânat, din tot atâtea împușcături. Nu am greșit niciodată ținta deși uneori am tras de la 700-800 de yarzi. O numesc „Blondie” pentru că soția mea este brunetă și mi-a zis că mă gândesc mai mult la pușcă decât la ea.

Astfel, mi-ar plăcea să o pun lângă un copac și să zic: „Doamne, lasă ca Iosif s-o găsească într-o zi...” Mi-ar plăcea să am aripile unui porumbel și să zbor departe.

Dar aceasta este exact ca atunci când am fost odată în munți și am văzut un vultur care zbura liniștit. Atunci am zis: „Doamne, ce bine este că sunt aici!” așa cum a spus și Petru când era cu Isus pe muntele proslăvirii: „...noi am putea face trei colibe”, dar jos, la poalele muntelui, așteaptă bolnavii și împovărații, pierduții și muribunzii.” De aceea, să facem tot ce putem cât este zi, pentru că într-o zi El va veni pe aripile unui Vultur alb și ne va duce sus.

Să citim și din **Matei 3.16-17**:

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și am văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El.

Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.” Cu alte cuvinte: „În care Îmi place să locuiesc!”

Acum aș vrea să vorbesc puțin despre porumbel. Porumbelul a făcut parte întotdeauna din păsările mele favorite. Porumbelul este de fapt o turturică domestică. Ambele fac parte din aceeași familie, iar obiceiurile lor sunt remarcabile.

Cu câțiva ani în urmă, eu am fost aici împreună cu fratele Moore și am predicat despre tema „Mielul și Porumbelul”. Cred că vă mai amintiți. Atunci am spus că porumbelul este cea mai curată pasăre, în timp ce mielul este cel mai blând animal. Atât mielul cât și porumbelul sunt destinate jertfirii.

Cât de minunat este simbolizat Isus prin miel și Dumnezeu prin porumbel. Și Porumbelul nu S-ar fi așezat pe un lup, deoarece natura lupului nu este corectă. Trebuia să fie un miel; cele două naturi trebuie să fie la fel. Așa trebuie să fim și noi: natura noastră trebuie să se schimbe, astfel încât din păcătosul violent să devenim blânzi ca mielul.

Ați observat că Porumbelul a condus Mielul? Iar Mielul a renunțat la tot ce avea pentru Porumbel. Și priviți unde L-a condus Porumbelul: la răstignire pentru păcatele noastre ale tuturor.

Când Dumnezeu a vrut să Îl simbolizeze pe Fiul Său a folosit cel mai curat și mai blând animal de pe pământ: mielul, dar când a vrut să Se simbolizeze pe Sine Însuși în ceruri, a luat cea mai blândă și mai curată pasăre care există în ceruri:

porumbelul.

Porumbeii sunt de mai multe feluri. Turturica noastră este de culoare gri. Apoi există porumbelul de dimineață și porumbelul de seară. Există și un porumbel numit „porumbelul sonor”, pe care îl ținem în casă și care este mic și de culoare gri cu dungii roșii pe aripi. De asemenea, există diferite feluri de turturele care diferă între ele prin mărime și culoare.

Porumbelul are o construcție foarte ciudată, care face ca el să nu poată mânca nimic necurat. El nu poate să se hrănească cu mortăciuni pentru că nu este construit pentru aceasta.

Eu am folosit întotdeauna porumbelul ca un simbol pentru Dumnezeu, iar cioara ca un simbol pentru fățarnic. Cioara poate zbura la un hoit și să mănânce toată ziua din el, după care poate merge pe câmp ca să mănânce grâu împreună cu porumbelul. La rândul lui, porumbelul poate să mănânce toată ziua grâu, dar nu se poate atinge de un hoit. Vedeți? El nu poate mânca dintr-un hoit pentru că nu poate digera: porumbelul nu are fiere. Eu m-am întrebat de multe ori de ce porumbelul nu poate mânca hoituri deoarece și el și cioara sunt păsări. De ce? Pentru că structura lor diferă.

Așa este creștinul adevărat: el este asemenea porumbelului, pe când creștinul denominațional poate lua orice. Creștinul original, născut din nou nu mai poate lua lucrurile lumii pentru că este construit altfel.

Porumbelul nu are fiere pentru că nu are nevoie de ea.

Așa este și creștinul adevărat. El nu are nevoie de nici o amărăciune deoarece poate să mănânce numai hrana lui Dumnezeu. El nu are nevoie de amărăciune să o dizolve și ca să digere această hrană, ci îi trebuie „dragoste.” Amărăciunea spune: „Oh, noi nu credem aceasta...” dar dragostea primește întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci porumbelul nu are fiere, ceea ce face ca el să nu poată mânca ceva rău. Dacă face aceasta, îl va omorî. Dar nu este nici un pericol pentru că nu îi trebuie așa ceva.

Așa este și creștinul adevărat. Ați știut că Dumnezeu nu îi impută nici măcar un păcat? David a spus: „*Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul*

fărădelegea.” (Psalmul 32.2). Când ești spălat în Sângele Mielului (nu printr-o credință prefăcută, ci când ești spălat cu adevărat în Sângele Mielului), Dumnezeu nu mai ține în seamă nimic din ceea ce ai făcut, deoarece te afli sub Sângele Mielului și El nu mai vede păcatul tău, ci doar Sângele Lui.

Când ești sub Sângele Mielului, Dumnezeu te vede într-un singur fel și anume, așa cum te-a văzut înainte de întemeierea lumii când ți-a scris numele în Cartea Vieții Mielului. Aceasta este tot ce poate vedea El, pentru că ești răscumpărat din orice lucru rău pe care l-ai săvârșit și ești spălat în Sângele Mielului. De aceea nu ai fiere: pentru că în tine nu există nici un obicei rău. Sângele Mielului a realizat aceasta, iar Dumnezeu nu îți poate imputa nici un păcat. De ce? Pentru că tu ai o Jertfă pentru păcat care te așteaptă.

„Bine”, ziceți voi, „în cazul acesta eu am mai multă libertate, frate Branham. Înseamnă că pot face tot ce vreau.”

Într-adevăr, tu poți face tot ce vrei, dar când un om poate vedea cu adevărat ce a făcut Isus pentru el și cu toate acestea îi întoarce spatele și face lucruri contrare voii Lui, dovedește că nu L-a primit niciodată pe Hristos în viața lui.

Eu am o soțioară care stă acolo în spate. Ea este cu zece ani mai tânără decât mine, dar este mai căruntă decât mine, din cauză că a stat tot timpul între mine și lumea de afară. Ce s-ar fi întâmplat însă dacă, înainte să plec de acasă aș fi chemat-o la mine și i-aș fi spus: „Ascultă, doamnă Branham, aș vrea să nu uiți că ești doamna Branham. Pe perioada când sunt plecat, nu trebuie să umbli cu alți bărbați! Nu cumva să îi faci ochi dulci altui bărbat” și alte lucruri de felul acesta. „Să nu cochetezi cu nimeni, căci dacă faci așa ceva și aflu, când mă întorc acasă divorțez de tine!”

Iar ea mi-ar fi răspuns: „Bunul meu soț, vreau să-ți spun și eu ceva. Nu cumva să mergi cu o altă femeie în timpul cât ești plecat! Să nu faci cutare și cutare lucru, căci dacă aflu ceva te poți considera divorțat când te întorci acasă.”

Ar putea fi numită aceasta o căsnicie fericită? Sigur că nu. Dacă o iubesc cu adevărat pe soția mea, nici nu este nevoie să mi se spună așa ceva. Eu pot să greșesc, să alunec, dar cred că ea m-ar ierta pentru că mă iubește. La fel se întâmplă și în cazul când greșește ea: o iert pentru că o iubesc. Și cât timp o iubesc ea nu are motive să-și facă griji. Deși știu că ea este gata să mă ierte, eu nu pot face ceva care să o rănească. Vedeți, aceasta este dragostea phileo. Cu cât este

mai mare dragostea Agapae? Dragostea Agapae este dragostea mea pentru Isus Hristos.

Dacă aş fuma o țigară (eu nu am făcut niciodată aceasta), cred că El m-ar putea ierta. Dacă aş bea (deși nu am făcut-o niciodată), cred că El m-ar ierta și pentru aceasta. Dar eu Îl iubesc atât de mult încât nu vreau să fac nimic din toate aceste lucruri. De ce? Pentru că Îl iubesc! Lucrurile rele au plecat de la mine deoarece atunci când El m-a schimbat dintr-o cioară într-un porumbel, m-a făcut deosebit, poftele și plăcerile lumii și tot ce este rău, m-au părăsit. Acum El nu mai privește la păcatul meu pentru că nu mai vreau să îl fac; în mine nu mai există dorința de a păcătui.

Porumbelul este o pasăre ciudată.

Una din păsările mele preferate este prihorul. Ați știut că această pasăre are pieptul roșu? Legenda spune că într-o zi un Om murea pe cruce și nimeni nu Îl ajuta. Chiar și Dumnezeu Îl părăsise și era în spasmele morții. Mâinile și picioarele Îi erau pironite în cuie, iar sângele curgea șiroaie din trupul Lui, în timp ce fruntea Îi era încununată cu o cunună de spini. Atunci a trecut pe acolo o pasăre mică, maronie. Privindu-L, pasărea s-a gândit că niciodată nu a văzut o priveliște mai dureroasă ca aceea. Deși era o păsărică mică și fără putere, prihorul a zburat până la cuiele acelea mari și ruginite și a încercat să le smulgă cu ciocul ei mic din mâinile Omului crucificat. Când a făcut aceasta pieptul ei s-a umplut de sânge, iar de atunci prihorul are pieptul roșu. Dorința mea este ca și pieptul meu să fie stropit cu Sângele Lui atunci când vin să Îl întâlnesc în timp ce Îl apăr. Mie îmi place prihorul.

Știați că prihorii trebuie să facă baie în timp ce porumbeii nu fac niciodată? Porumbelul secretă un fel de ulei care îl unge și îl păstrează curat din interior la exterior. Ați știut aceasta? Porumbeii au această calitate. El se unge de la sine. Are o glandă care secretă acest ulei cu care își menține curăția și în interior și în exterior. Aceasta este corect. El este o minunată pasăre mică.

Voi îi puteți vâna aici în Louisiana, dar sfatul meu este să nu faceți aceasta. Oh, eu nu aş putea s-o fac! Dacă aş face-o pentru că sunt flămând ar fi în ordine, dar cred că nici în cazul acesta nu aş putea apăsa pe trăgaci.

Îmi amintesc că bunica mea era indiană. Ea venea din Kentucky, din rezervația Cherokee. Când era pe moarte, lângă patul ei au îngenuncheat bunicul, mama,

care era cea mai mare dintre copii și care atunci avea cam doisprezece ani, mătușa Birtie, mătușa Howie și unchiul Charlie, care era cel mai tânăr. Pe când trăgea să moară, ea a început să cânte:

„Stâncă de veacuri despăcată pentru mine,

Lasă-mă să mă ascund în Tine.”

În vremea aceea bunicul nu era încă creștin. Eu l-am botezat în Numele lui Isus Hristos, la vârsta de optzeci și șapte de ani, la marginea râului unde a apărut Îngerul Domnului.

Și în timp ce ea cânta această cântare, cu mâinile ei firave ridicate spre cer, a zburat în cameră un porumbel. El s-a așezat la căpătâiul patului și a început să gângurească. La puțin timp după aceea Dumnezeu i-a luat sufletul la El.

Mulți ani mai târziu, am mers la Londra împreună cu fratele Jack Moore și cu fratele Gordon Lindsay. Acolo am întâlnit o femeie bolnavă de cancer. Numele acestei femei era Florence Nightingale. Ea venea din Africa de Sud și era pe moarte. Nu am văzut niciodată o ființă așa de slabă ca ea. Eu și fratele Jack am mers într-o cameră, în casa unui predicator și acolo ne-am rugat pentru ea.

Ea se afla pe aeroport chiar la sosirea avionului nostru, pentru că fusese adusă din Africa de Sud și urcată într-o ambulanță. Eu am văzut mulți oameni bolnavi, dar femeia aceasta arăta cel mai îngrozitor dintre toți. Era numai piele și oase. Era atât de slăbită încât nu mai era în stare nici să-și ridice mâinile. Ea a tot încercat să-mi spună ceva dar nu am putut s-o înțeleg nicidecum. În final o soră medicală mi-a explicat ce voia să spună femeia:

„Frate Branham roagă-L pe Dumnezeu să mă lase să mor!” Nu putea să moară deși dorea aceasta. Apoi am observat că pe fața ei au început să curgă lacrimi. M-am tot mirat de unde mai puteau izvorî acele lacrimi. Și deși am auzit ce dorea, nu am putut să mă rog ca ea să moară.

Am îngenunchat împreună cu păstorul ei și m-am rugat pentru ea. În timp ce mă rugam, a venit un porumbel, a intrat prin fereastra deschisă și a început să gângurească. Când am terminat rugăciunea, m-am gândit că este porumbelul familiei din casa aceea. Era o zi cu ceață, cum este de fapt aproape tot timpul la Londra și în insulele Britanice. După ce a terminat de gângurit, porumbelul a

zburat. Eu m-am ridicat, mi-am pus mâinile peste femeie și am chemat Numele Domnului. Ea trăiește și astăzi, este bine și s-a îngrășat. Da, ea este purtată pe aripile unui Porumbel.

Porumbelul se păstrează curat din interior. Așa este și creștinul adevărat: el se curăță din interior. El nu are nevoie de fiere ca să digere răutatea, pentru că în el nu este așa ceva. Vedeți? El este curat din interior spre exterior.

Porumbelul a fost folosit în Vechiul Testament ca o pasăre pentru jertfa de ispășire și de curățire.

Vom lua ca exemplu pentru aceasta textul din Geneza 15.9. Aici Domnul i se arată lui Avraam, într-o vedenie, și îi vorbește. Să citim de la versetul 1:

„După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avraam într-o vedenie (Vedeți Avraam era profet și vedea viziuni) și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare (IeHoVaH-Nissi, vedeți?).”

*Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule (observați, cu literă mare: **D**oamne **D**umnezeule. Elohim! Vedeți? În viziune), ce-mi vei da? Căci mor fără copii: și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.”*

Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.”

Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău (Vedeți, aici Dumnezeu i-a făcut o făgăduință necondiționată. Dacă Domnul i-ar fi pus condiții, Avraam ar fi dat greș), ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” (Și el avea o sută de ani).

„Și după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te la cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” (Un om fără copii, care avea o sută de ani).

Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.

Domnul i-a mai zis: „Eu sunt Domnul, care te-a scos din Ur, din Haldeea, ca să-ți dea în stăpânire țara aceasta.”

Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?”

Acum fiți atenți la versetul 9:

„Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani (priviți la numerele trei: „trei” ani), un berbec de trei ani, o turturică și un pui de porumbel (ambele din aceeași familie, din aceeași specie. Porumbelul adus jertfă era un simbol spre Hristos).”

Voi știți cum a procedat Avraam, apoi a fost făcut Legământul. În vechime, când făceau un legământ, ei scriau înțelegerea, junghiau un animal și stăteau între cele două părți; rupeau legământul în două, iar unul lua o parte...

Este la fel ca în cazul spălătoriei chinezești. Pentru că nu știau să vorbească engleza, chinezii luau bonul și îl rupeau într-un anumit fel atunci când primeau hainele la spălat. O parte o păstrau ei, iar pe cealaltă o dădeau clientului. Când clientul se prezenta după haine, trebuia să prezinte bucata de bon pe care o posedea el. Chinezul compara cele două bucăți de bon și dacă ele se potriveau perfect, clientul primea hainele. Vedeți, ei nu puteau fi păcăliți pentru că posedau partea cealaltă a bonului. Cineva poate falsifica un bon dar nu poate imita ruptura chinezului. Vedeți? Cele două bucăți de hârtie trebuiau să se potrivească perfect.

Așa se făcea și legământul în vechime. Ei junghiau animalul și apoi îl împărțeau în două, unul luând o parte iar celălalt, partea rămasă. Când legământul era confirmat, cei doi aduceau bucățile de piele împreună și ele trebuiau să se potrivească exact.

Acest simbol ne vorbește despre Hristos. Dumnezeu L-a luat pe Isus la Calvar și L-a sfâșiat – trupul Lui L-a luat la cer, iar Duhul L-a trimis peste noi, astfel încât același Duh care a locuit în El să vină peste noi ca să ne potrivim cu Trupul; ca să fim Mireasa din timpul sfârșitului. Vedeți? Acesta este adevărul. Mireasa nu va fi o denotațiune, ci va Cuvântul, adică ceea ce a fost El. Vedeți?

Cuvântul acela a venit la Cuvânt așa cum vin celulele una lângă cealaltă într-o ființă umană. Voi știți că trupul nostru este format din celule de același fel. Astfel, nu veți găsi în el o celulă de om, apoi una de câine și una de porc. Oh, nu, nu! Toate celulele din trupul nostru sunt celule umane. Așa este format și Trupul lui Hristos, din tot Cuvântul lui Dumnezeu. El nu este format dintr-o parte a Cuvântului amestecată cu ceva tradiție adăugată la El. Oh, nu! Totul este Trupul lui Isus Hristos.

Și în textul din Geneza vedem că Avraam a folosit o turturică și un pui de porumbel pentru că fac parte din aceeași familie.

În Levitic 12.6 ni se vorbește despre jertfa pe care trebuia s-o aducă femeia după zilele de necurăție. Dacă avea un fiu trebuia să stea necurată treizeci și trei de zile, iar dacă avea o fată, șaiszeci și șase de zile. După acele zile, ea trebuia să aducă o jertfă pentru ispășire.

În versetul 6 citim: *„Când se vor împlini zilele curățirii ei, pentru un fiu sau pentru o fiică, să aducă preotului, la ușa cortului întâlnirii, un miel de un an pentru arderea de tot, și un pui de porumbel sau o turturică pentru jertfa de ispășire.”*

Vedeți? Dar ea nu putea să intre încă înăuntru pentru că zilele curățirii ei nu erau gata, dar putea să-și ducă jertfa la ușa cortului întâlnirii. În cazul acesta se aducea ca jertfă de ispășire o turturică sau un pui de porumbel, pentru că amândoi sunt din aceeași familie.

Dacă era vorba de o jertfă de ispășire pentru lepră, care este un simbol al păcatului, trebuiau aduși doi porumbei. Unul dintre ei era sacrificat, iar sângele lui era lăsat să curgă peste celălalt, care era eliberat. Când porumbelul acesta pleca zburând, uda pământul cu sângele celuilalt, iar glasul sângelui striga spre Dumnezeu: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu!”

Puteți vedea în porumbelul care murea simbolul lui Isus Hristos? El a fost junghiat pentru noi, iar sângele Său a fost stropit peste noi ca să putem merge liberi strigând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul!” Ce simboluri minunate! Aș dori să am ceva glas.

În Matei 3.16 am văzut că Porumbelul este folosit ca un simbol pentru Duhul Sfânt.

Lui Noe i s-a dat un semn, așa cum tocmai a cântat fratele. Dumnezeu era nemulțumit de starea de păcat în care se aflau oamenii din vremea aceea și nu era nimic care să îi oprească mânia. Dar Noe a primit har înaintea lui Dumnezeu și a construit o arcă conform indicațiilor pe care i le-a dat El. Cu ajutorul acelei arce, Noe a reușit să treacă peste potop.

Eu pot să-mi imaginez reacția pe care au avut-o oamenii aceluși timp când au văzut corabia pe care a construit-o Noe. Ei spuneau: „Fanaticul acesta bătrân s-a apucat să construiască o corabie sus pe munte și spune că va ploua, deși până acum nu a

căzut niciodată ploaie pe pământ.”

Noe însă continua să spună: „Va ploua, oricum.”

Și mă gândesc că în ziua în care el a intrat în corabie, dacă nu mă înșel pe data de 17 mai, Dumnezeu a închis ușa încât nimeni nu mai putea să intre sau să iasă.

Apoi au început să se adune norii și curând a început să plouă. Izvoarele adâncului s-au rupt și apele au țâșnit inundând totul. Oamenii speriați au început să se urce pe munți și cu cât apele creșteau corabia era tot mai sus, plutind deasupra lor.

Oamenii au început să bată în corabie și să țipe dar aceasta nu i-a ajutat cu nimic. Noe nu putea deschide ușa pentru că fusese închisă de Dumnezeu și El era singurul care putea s-o deschidă.

Așa este și Corabia noastră, Isus Hristos. Dumnezeu a deschis Ușa pentru noi, în Calvar, dar într-o zi El o va închide la fel de sigur cum a deschis-o.

Și corabia lui Noe a plutit deasupra apelor care aveau probabil o milă adâncime, pentru că Pământul ieșise probabil cu o milă din orbita lui obișnuită. Apele au crescut timp de patruzeci de zile și nopți, timp în care casele, copacii, munții, au fost acoperiți de ape.

Mânia lui Dumnezeu este cumplită. Dragostea Lui este divină și minunată, dar mânia Lui este tot atât de divină ca și dragostea, deoarece El nu este numai un Părinte îndurător ci este și un Judecător drept. El este Dătătorul legii, dar Legea fără pedeapsă nu este Lege. Acesta este motivul pentru care acolo unde este Lege, este și pedeapsă. Iar când încălcați Legea lui Dumnezeu trebuie să suferiți pedeapsa Lui.

După zilele în care a căzut ploaia, când peste tot se auzeau strigăte, urlete, pocnituri și gemete, totul s-a liniștit. Zilele au trecut fără să se întâmple nimic. Poate că rezervele de hrană pentru animale și pentru oamenii din corabie erau pe sfârșite și totuși nu se întâmpla nimic. Și Noe s-a gândit: „Oare cum aș putea privi afară?”

Corabia era astfel construită încât prin singura fereastră pe care o avea și care era chiar în vârf, se putea privi numai cerul. El nu putea vedea ce se petrece în jur. Vedeți, așa este Arca Isus Hristos. Tu nu poți privi la omul de lângă tine, nici la lucrurile care te înconjoară, ci numai la Hristos. Dacă ești în Corabia aceasta tu îl

poți vedea numai pe El, deoarece există o singură Ușă și aceasta este Hristos. Voi trebuie să continuați să priviți în sus. *„Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.”* (Luca 9.62).

Poate Noe vedea lumina soarelui dar nu știa unde se află. Corabia plutea încă pe ape, auzea cum valurile o loveau, dar era sigur că au început să se retragă. Astfel, s-a dus și a luat o pasăre de neîncredere, o pasăre trădătoare și a pus-o la încercare dându-i drumul afară. Acea pasăre era o cioară și ea nu s-a mai întors niciodată înapoi pentru că a găsit plăcere afară, în afara corabiei lui Dumnezeu. Ea a zburat de pe un trup mort pe un altul, mâncând din cadavrele și hoiturile care pluteau pe ape, pentru că îi plăcea acea hrană.

După câteva zile, Noe a făcut o nouă încercare pentru că nu voia să pășească afară în mânia lui Dumnezeu, iar de data aceasta a dat drumul la un porumbel. Porumbelul are o natură diferită de cea a ciorii. El nu este un mâncător de hoituri, dimpotrivă poate mânca numai o hrană curată și pură. El nu a găsit nici un loc unde să se poată așeza și s-a întors la corabie. Văzându-l, Noe și-a zis: „Deci apele potopului nu au scăzut încă.”

A mai așteptat câteva zile și a trimis porumbelul din nou, după ce s-a rugat: „O, Dumnezeule, s-a potolit mânia ta? A trecut totul, Doamne?” Mie îmi place rugăciunea lui.

Apoi și-a zis: „Dacă îi dau drumul din nou și apele au scăzut, el nu se va mai întoarce!” Dar i-a dat drumul prin credință și porumbelul a plecat de la corabie călăuzit de Dumnezeu. El s-a dus, a rupt o frunză sfântă de măslin, s-a întors la corabie și a bătut cu ciocul în fereastră.

Dumnezeu a folosit porumbelul ca un semn. El s-a întors la Noe cu mesajul: „Potopul s-a sfârșit”, după care Dumnezeu a deschis ușa corabiei și ei au pășit afară.

Dumnezeu a folosit porumbelul și în textul nostru din Matei 3.16, când mânia lui Dumnezeu era pe pământ. Acolo în întunecimea nopții, la miezul nopții, nu era nicio cale, bisericile au răsucit atât de tare lucrurile, încât nu este cale să ieși din ele. Astfel au fost învățători falși care au ridicat tot felul de lucruri, dar Dumnezeu a folosit din nou un porumbel. Aceasta l-a satisfăcut, Fiul Său Isus, l-a fost atât de plăcut, încât El l-a identificat.

Oamenii nu puteau să creadă că acel tânăr care se născuse într-o iesle, din niște părinți care nu fuseseră căsătoriți atunci când fusese zămislit, ar putea fi folosit de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu trebuia să Îl legitimeze în fața lumii. Și a făcut-o în ziua când Isus a pășit jos la râu: atunci Dumnezeu Și-a legitimat Capodopera. (Noi am vorbit despre aceasta azi dimineață).

Dacă sunteți atenți, noi avem o lecție mare aici. Ioan era cel mai mare om de pe pământ, în timpul acela. Isus a spus că „*dintre cei născuți din femeie, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul*” (Matei 11.11), până în timpul acela. Ioan era un profet. Credeți aceasta? Acum fiți atenți: dacă Cuvântul lui Dumnezeu vine la cineva, El vine numai la un profet. Aceasta este întotdeauna Calea lui Dumnezeu și El nu se schimbă. Credeți că Isus a fost Cuvântul arătat în trup? Și **există o singură cale prin care Cuvântul putea fi prezentat oamenilor: nu prin preoți ci printr-un profet.**

Isus nu S-a dus la marele preot să-i spună: „Caiafa, vrei să Mă prezinți poporului?” Dacă ar fi procedat așa, ar fi făcut aceeași greșală pe care a făcut-o David în lecția noastră de ieri. Vedeți, dacă El pleca la biserică și spunea: „Vreți să Mă prezentați?”

Dar priviți! Chiar și nașterea Lui a fost ascunsă bisericii. Ei probabil trăgeau clopotele și vorbeau despre apropiata Lui venire, dar cei care L-au recunoscut au fost păstorii și magii. Vedeți?

Și acum iată-L aici, pregătit pentru slujbă. Și pentru că El era Cuvântul, conform marelui plan al lui Dumnezeu, „*El nu face nimic fără să descopere taina Sa robilor Săi proroci.*” (Amos 3.7). Acesta a fost procedeul Său din totdeauna și așa va rămâne până la capăt. Așa s-a întâmplat la deschiderea Pечеților și așa va fi întotdeauna. Orice eveniment important care urmează să aibă loc pe pământ este descoperit mai întâi profeților. Iar Ioan era un profet pentru că propovăduirea Lui era: „El va veni!”

Și într-o zi, pe coasta unui deal, un grup de preoți stăteau în jurul lui Ioan și îi ziceau: „Vrei să spui că ești profet? Tu care stai în nămolul acela? (El nu făcea parte din nici o biserică, pentru că nu fusese dorit printre ei). „Stai în nămolul acela și de acolo spui că vine timpul când marele IahveH, care a rânduit aceste jertfe, a poruncit zidirea acestui Templu și a coborât în mijlocul poporului Său într-un Stâlp de Foc, va veni și atunci jertfa zilnică va fi îndepărtată?”

Dar Ioan le-a răspuns: „În mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoașteți. El va îndepărta păcatul.”

Preoții erau scârbiți de el, dar Ioan privea în sus. Cine era el? Profetul lui Dumnezeu. Și cine venea la El? Cuvântul. Cuvântul a venit la profet acolo jos la apă. Când L-a văzut, Ioan a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Acolo este El, acela-I El.”

Isus nu a spus nici un cuvânt, ci a pășit în apă. Ce lucru extraordinar! Acolo în apă stăteau doi dintre cei mai mari oameni care au atins vreodată pământul, Dumnezeu, Cuvântul și profetul Său.

Observați, Cuvântul a venit la profet în această dispensație a harului, în apă. Cred că ați reținut. În apă! Prima descoperire a Cuvântului a fost în apă. Acum vedeți unde a început Mireasa, Mesajul Luminii timpului de seară? În apă! Cuvântul, Cuvântul adevărat nu amestecat cu crezuri, a venit la profet în apă, prin apă.

V-ați putea imagina cum s-au întâlnit ochii Cuvântului cu ochii profetului Său acolo în apă? Oh, aceasta este prea mult pentru mine! Profetul și Cuvântul stăteau față în față și priveau Unul în ochii celuilalt. Și profetul a zis: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?” (Matei 3.14).

Și Cuvântul a zis... El trebuie să fie corect. Dați-mi voie să vă prezint această dramă:

„Ioane, a zis Isus, tu cunoști Cuvântul pentru că ești un profet. Tu Mă recunoști, știi cine sunt Eu.”

„Oh, eu am nevoie să fiu botezat de Tine!” a răspuns Ioan.

„Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit. Este adevărat că tu ai nevoie să fii botezat de Mine, dar nu uita că noi (Eu, care sunt Cuvântul și tu, profetul), trebuie să împlinim fiecare Cuvânt. Tu Mă cunoști (aici este descoperirea) și știi că Eu sunt Jertfa și conform Cuvântului lui Dumnezeu, Jertfa trebuie spălată înainte de a fi sacrificată. Mielul era spălat înainte de a fi jertfit și Eu sunt acel Miel. Eu trebuie să fiu spălat înainte de a fi adus ca Jertfă pentru păcatele lumii. De aceea, lasă-Mă Ioane, căci așa se cuvine, ca atât Cuvântul cât și profetul să facă precum este scris.”

Vedeți, dacă nu ar fi primit acea descoperire, Ioan ar fi fost ca oricare dintre noi.

Dar așa, el a putut spune: „Da, eu știu cine ești, Doamne!”

Și Isus a continuat: „Eu sunt Cuvântul, iar „*omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*” Eva a lăsat să cadă un Cuvânt, dar voi trebuie să luați fiecare Cuvânt. Și pentru că Eu sunt Jertfa lui Dumnezeu, trebuie să fiu spălat înainte de sacrificare. Dar ce ai spus tu este adevărat.”

Și pentru că Ioan era un profet, L-a botezat pe Isus pentru că știa că Cuvântul trebuie împlinit. Și când a ieșit din apă, a venit un Mesaj ceresc pe aripile unui Porumbel: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit.*” El a trimis Mesajul răscumpărării, al harului, pe aripile unui porumbel care a venit din ceruri: „*Pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.*” Jertfa era pregătită pentru slujbă. Cuvântul care putea răscumpăra lumea sosise.

Porumbelul este folosit în Biblie, dar și printre națiuni, ca simbol al păcii. Națiunea noastră este simbolizată printr-un vultur; Roma are tot un vultur și la fel Germania. Alte țări sunt simbolizate prin diferite alte păsări. Dar în toate țările porumbelul simbolizează pacea. El este simbolul universal al păcii. Este așa cum a spus fratele Green într-una din seri: „Simbolul predării este să ridici mâinile, de aceea toate națiunile își ridică mâinile! Când cântați, ridicați-vă mâinile ca semn că îi predați Lui totul!”

Iar porumbelul este simbolul păcii pentru fiecare națiune. De ce aceasta? Din pricina nevinovăției și a blândeții lui. Acesta este motivul pentru care a fost ales ca un simbol al păcii.

Un alt lucru caracteristic pentru porumbel este că el este o pasăre iubitoare de casă. Lui îi place să stea acasă.

O altă caracteristică a porumbelului este loialitatea pentru perechea lui. Porumbelul, mascul sau femelă, nu se despart niciodată. Femela își găsește perechea în sezonul împerecherii. Vedeți, aceasta este spre lauda marii creațiuni a lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a făcut-o pe Eva ca un produs lateral. Vedeți? Dacă femeia ar fi fost creată la fel ca celelalte femele, și-ar fi primit perechea numai în sezonul împerecherii, dar ea poate face oricând lucrul acesta. Nu voi intra în această problemă, pentru că am atins-o în predica despre Căsătorie și despărțire. Totuși, femeia a primit de la Dumnezeu o virtute pe care trebuie să și-o păstreze (Noi am vorbit despre aceasta în serile trecute). Ea are o mare responsabilitate înaintea lui Dumnezeu.

Dar porumbelul este loial întotdeauna perechii lui. Nu o părăsește niciodată.

Vreau să mă opresc puțin aici ca să vă spun ceva: Mireasa adevărată, Porumbița este loială Perechii ei, Cuvântului. Este loială întotdeauna.

Datorită iubirii pe care o are pentru casă, porumbelul a putut fi folosit cu succes ca mesager. Oriunde l-ați duce, când îi veți da drumul se va întoarce acasă. Da, el se va întoarce acasă.

Aș vrea să accentuez puțin și problema aceasta deoarece știu că voi, creștinii, veți înțelege ce vreau să spun. Pentru că găsește întotdeauna drumul spre casă, porumbelul este folosit ca mesager. El a fost folosit în acest scop și în timpul războiului, ca să ducă mesaje. Acesta este motivul pentru care porumbelul este folosit ca mesager nu numai de oameni ci și de Dumnezeu. Porumbelul este un mesager. El a fost mesagerul lui Noe. Astfel, i-a adus frunza de măslin prin care vestea că „pe pământ este din nou pace.” El a fost folosit de Dumnezeu ca să adeverească faptul că Isus era Fiul Lui, Jertfa care aduce pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.

Porumbelul a fost folosit ca mesager.

Chiar acum mă gândesc la o povestioară pe care am citit-o într-o carte, dacă nu mă înșel, în „Declinul Primului Război Mondial.”

În această carte se spune că soldații americani au fost prinși în focul mitralierelor germane într-un loc care semăna cu o groapă mare. Fuseseră într-o recunoaștere și căzuseră într-o ambuscadă. Muniția pe care o aveau era puțină și soldații germani începuseră să-i încercuiască. Soldații știau că sunt pierduți dacă nu primesc ajutor.

În situația aceea dramatică, unul dintre soldați și-a amintit că are un mic „talisman”, un porumbel. Ei știau că dacă îi dă drumul, porumbelul ar putea ajunge la cartierul general al unității lor. Astfel s-au grăbit și au scris un bilețel: „Suntem prinși într-o ambuscadă în locul cutare... Nu mai avem muniție decât pentru câteva ore și apoi va trebui să alegem dacă ne predăm sau vom fi masacrați.” Au legat bilețelul de piciorul porumbelului și i-au dat drumul.

Cum am spus mai sus, porumbelul este o pasăre iubitoare de casă așa că, ce a făcut porumbelul nostru? S-a grăbit să zboare spre casă, fiindcă știa că acolo îl

așteaptă perechea lui, desigur îngrijorată de întârzierea lui.

Când s-a înălțat, soldații germani l-au observat și pentru că au înțeles ce se întâmplă au început să tragă după el. Unul dintre ei l-a rănit la picior, altul i-a rupt aripa și al treilea i-a atins pieptul, dar el nu a putut fi oprit. Grav rănit, zburând într-o parte, el și-a continuat zborul și în final a reușit. Olog, rănit, frânt și zdrobit, el a căzut în tabăra americană cu mesajul soldaților. Acel porumbel a fost un mare erou.

Dar, frate, Isaia 53 ne vorbește despre Unul care a venit jos de Acasă și ne-a dat tot ce era mai bun: *„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepșa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”* (v. 5).

Boala, superstițiile și demonii ne-au ținut jos și nu aveam nici o cale de ieșire. Biserica a deviat și s-a încurcat cu învățături denominaționale prin care a făcut fără putere Cuvântul lui Dumnezeu. Dar acest Porumbel mic a coborât din cer. De ce aceasta? Există un singur motiv: acolo jos (în apă) trebuia să fie un Răscumpărător.

El a fost bătut, rănit, frânt și sfâșiat, dar cunoștea calea de întoarcere Acasă. Pe crucea de pe Calvar o grămadă de lupi setoși de sângele Lui, L-au sfâșiat, L-au zdrobit și L-au sfărâmat, dar El și-a luat zborul de pe Calvar și a ajuns la porțile cerului strigând: *„S-a isprăvit! S-a isprăvit! Omenirea este liberă! Bolile sunt vindecate; păcătoșii pot fi mântuiți și robii eliberați!”*

Deși a fost rănit și zdrobit în marea bătălie dată pe Calvar, când totul a fost împotriva Lui, El a ieșit biruitor așa cum a strigat profetul:

„În mijlocul pietrelor topite și în întunericul cerului,

Mântuitorul Meu și-a plecat capul și a murit.

Dar vălul deschizându-se a descoperit calea

Spre bucuria cerului și ziua fără sfârșit.”

Toată viața eu am fost un om nevrotic. Când eram copil m-a lovit ceva și din șapte în șapte ani starea aceea revenea peste mine. Fratele Jack își amintește cu siguranță de prima mea criză ca adult. Atunci am fost nevoit să mă retrag timp de un an de pe câmpul misiunii.

Îmi amintesc ziua când sora Juanita Remphill (care s-a căsătorit cu fratele Kelly), sora Anna Janne și sora Moore au alcătuit un mic trio și au cântat o cântare pe care nu am s-o uit niciodată: „Privind dincolo de apusul soarelui”. Cred că îți amintești, frate Jack. Tocmai ne întorceam din Florida.

Acolo era un grup de pentecostali, un grup mic din Michigan. Erau prezenți și frații Hooper și Holley, iar când am plecat din mijlocul lor, fetele acelea ne-au dat la fiecare câte un trandafir galben, pe care l-au luat din părul lor. (Acolo a fost vindecat acel maniac și s-au întâmplat multe alte lucruri mărețe).

Și atunci, în timp ce veneam plin de fericire spre casă, dintr-o dată m-a apucat acea criză. S-a întâmplat cam la un an după intrarea mea în lucrare și aproape că m-a omorât.

De când eram copil, din vremea când încă nu știam ce este o vedenie, mi-am dorit să văd ce se întâmplă cu mine, deoarece îmi ziceam că atunci mă voi face bine. Apoi am dorit să merg la un spital renumit din Mayo ca să văd ce am.

Deodată a început să mă doară stomacul. Fratele Jack m-a ajutat să mă plimb puțin în jurul casei și deodată din gura mea a început să curgă un lichid unsuros.

De atâtea ori fusesem la amvon și mă rugasem pentru oameni cu tot felul de probleme și toți fuseseră vindecați. Mi-am pus mâinile peste cei bolnavi, peste un om cu cancer pe față și cancerul a căzut de pe fața lui, iar acum eram eu însumi atât de bolnav încât nici nu puteam sta în picioare.

Nici nu vă puteți închipui cât de mult am suferit și acest lucru s-a întâmplat de șapte ori, din șapte în șapte ani.

Mă simțeam foarte nenorocit, am plâns, am strigat și m-am rugat, iar în cele din urmă m-am gândit că am destui bani să merg la Mayo ca să fiu examinat de un specialist. Toți îmi spuneau că acolo mi se va spune ce am, așa că le-am luat pe Meda, pe Becky și pe Sarah, care era încă micuță, și am plecat.

Cu o seară înainte de a primi rezultatele m-am trezit și m-am așezat pe marginea patului. Și cum stăteam și priveam, în fața mea a apărut un băiețel de șapte ani, care semăna foarte bine cu mine (de fapt eram chiar eu). El stătea lângă un copac scorburos.

Orice vânător știe că dacă mergi la un copac scorburos și introduci un băț în

scorbură, curând va ieși o veveriță care stă ascunsă acolo.

În timp ce priveam acel copac, am văzut locul unde stătea ascunsă veverița. Atunci m-am gândit: „Ce fel de veveriță o fi aceasta?” și am introdus bățul în scorbură. Când am făcut aceasta, m-am văzut tot pe mine, dar nu mai eram copil, ci bărbat de treizeci și opt de ani. Când am mișcat din nou bățul în scorbură, din el a ieșit o veveriță mică și aproape neagră, cu ochișorii mici ca măgelele. Era o arătare foarte hidoasă care semăna mai mult cu o nevăstuică decât cu o veveriță.

Ea mă privea țintă și când mi-am deschis gura să spun ceva, nici n-am apucat să clipesc din ochi că ea mi-a sărit în gură și s-a dus direct în stomac. Apoi a început să mă sfâșie pe dinăuntru. În clipa aceea viziunea m-a părăsit iar eu stăteam cu mâinile ridicate și strigam: „O, Dumnezeule, ai milă de mine căci mă va omori!”

Atunci în cameră a răsunat o Voce care a zis: „Nu uita că ea are numai șase țoli lungime!”

Câți dintre voi știu această povestire? Eu am spus-o de multe ori în Tabernacol.

În ziua următoare am fost examinat din nou de frații Mayo. Ei mi-au zis: „Tatăl tău a fost irlandez, iar mama ta indiană. Aceasta te face o corcitură, iar în ceea ce privește boala, nu se va vindeca niciodată. Medical ești sănătos, dar problema ta este în suflet, acolo unde omul nu poate face nimic.”

Omul acela, vechiul meu doctor, mi-a spus: „Tatăl meu a suferit și el de această boală și cu toate acestea a trăit nouăzeci de ani. Cu o lună înainte de moarte, l-am consultat. Toată viața avusese asemenea crize.

Unii oameni sunt foarte iritați, lucru care în final îi ucide; alții sunt la fel ca femeile în menopauză: plâng fără motiv. În ce te privește, tu ai un sentiment de epuizare. În trecut această stare era numită „o mâhnire care nu pleacă”. Când începe criza, stomacul tău se acrește și devii foarte abătut.”

„Bine, doctore”, i-am răspuns, „dar eu sunt un om fericit, nu am nici un motiv să fiu mâhnit.”

„Este adevărat, dar porți acest lucru în tine și nu vei putea scăpa niciodată de el.”
Oh, ce veste descurajatoare!

Dar în mine răsunau cuvintele spuse de acea Voce în camera mea: „Amintește-ți

că ea are numai șase coți lungime!” An după an, m-am gândit la aceasta, iar iubita mea soție, care stă acolo în spate, poate să vă confirme aceasta.

Când m-am întors de peste ocean, am plecat la vânătoare de veverițe. Eram cu fratele Banks Wood. Eu am coborât din mașină și am început să alerg, dar deodată am simțit că parcă îmi iese inima din piept.

L-am întrebat pe doctorul Sam Adair despre aceasta și el mi-a zis: „Când se mai întâmplă așa ceva să-ți faci o electrocardiogramă.”

„În ordine”.

În anul următor mi s-a întâmplat același lucru, așa că m-am dus și mi-am făcut electrocardiograma. Dar medicul mi-a spus: „Nu ai nimic la inimă, ești doar nervos.”

„Bine, dar un alt medic, un bun prieten de-al meu, mi-a spus să fiu atent cu inima.”

Aceasta s-a întâmplat atunci când fratele Moore a chemat un alt predicator să vorbească în locul meu, pentru că eu eram plecat la vânătoare de berbeci împreună cu fratele Fred. Atunci am alergat pe munți ca la vârsta de șaisprezece ani și nu am simțit nimic, dar când am venit înapoi am avut acea senzație neplăcută și i-am spus fratelui Sam, iar el mi-a zis: „Ceva nu este în ordine, așa că ar trebui să fii mai atent!”

După aceea, am avut o altă vedenie în care mi-a apărut un doctor bătrân, un doctor de modă veche cu stetoscopul peste braț și el mi-a zis: „Să nu accepți ceea ce spun ei pentru că nu inima ta este problema, ci stomacul.”

Când vedenia s-a terminat, mi-am zis: „Păi voi lua cuvântul acesta deoarece am avut o vedenie.”

Apoi am plecat în Africa. Ca să poți merge în Africa trebuie să faci tot felul de teste și analize, aceasta este legea. După analize, toți mi-au spus că sunt sănătos. Nu mi-au găsit nimic la inimă, nimic în sânge, nimic la plămâni, nu am avut nici zahăr. Totul era în ordine.

I-am mulțumit doctorului și i-am cerut certificatul de sănătate ca să-l arăt comisiei.

Atunci el m-a întrebat: „Știi ceva despre aceasta?”

„Nu, dar tot timpul simt o iritare la stomac. Am fost examinat de frații Mayo și în multe alte locuri, dar fără nici un rezultat.”

El mi-a zis: „Stai puțin! Uneori ulcerarea este atât de mică încât filmul făcut cu bariu poate să nu o depisteze, iar alteori este prea mare și nici în cazul acesta nu este observată pentru că razele X arată doar o umbră. Cunoscut un doctor bătrân care poate să te examineze. El te adoarme și apoi privește în stomacul tău cu ajutorul unui tub. De ce nu mergi la el pentru că este creștin ca tine?”

Atunci i-am cerut numele doctorului: „Dr. Van Ravensworth, iar când m-am întors înapoi m-am dus la el. Era un bătrân minunat, venit din Indiile Olandeze de Est și se trăgea dintr-o linie mare de misionari. El auzise de mine și a citit cartea despre viața mea, așa că atunci când m-a văzut, mi-a strâns mâna și mi-a zis: „O, frate Branham, sunt foarte bucuros să pot face ceva pentru tine.” Apoi a adăugat: „Săptămâna viitoare să mergi la spital, dar înainte de aceasta să treci pe la mine ca să-ți dau o injecție care te face să dormi cinci minute.”

Fetița mea a luat-o deja să-și scoată o măsea și la fel fetița fratelui Norman, așa că mi-am zis: „Un somn de cinci minute nu mă deranjează”, apoi m-am gândit că voi fi satisfăcut s-o văd și pe aceasta.

În dimineața următoare m-am trezit mai devreme, m-am ridicat din pat și am privit în jur. Soția mea încă nu se trezise. Apoi am privit afară, pe geamul dinspre Munții Catalina, spre locul în care Îngerul Domnului mi-a pus în mână Sabia Împăratului și unde mi s-au arătat cei șapte Îngeri pe care voi îi puteți vedea în fotografie.

Și cum stăteam și priveam, m-am văzut din nou lângă pomul acela din care a ieșit veverița aceea. Când l-am văzut mi-am zis: „Aici este vizuina acelei veverițe. Oare se află încă acolo?” Am rupt o parte din pom și am văzut cum ea a ieșit afară. Înainte ca să pot clipi măcar o dată din ochi, ea a sărit din nou la mine, dar nu m-a mai nimerit, nu a mai reușit să intre în gura mea, ci s-a lovit de pieptul meu și a căzut jos.

În clipa aceea am auzit o Voce care mi-a zis: „Du-te în Munții Catalina!”

Apoi totul a trecut. M-am întors și am privit în jur, apoi am strigat-o pe Meda: „Ești trează, draga mea?”

Ea s-a trezit și m-a întrebat: „Ce s-a întâmplat?” Era cam ora cinci dimineața.

„Am privit pe geam și am văzut din nou veverița aceea, dragă.”

„Care veveriță?”

„Acea pe care am văzut-o când am fost la Mayo”, am răspuns eu. „Știi ce s-a întâmplat? De data aceasta nu a mai intrat. S-a lovit de pieptul meu și a căzut jos. O, laudă lui Dumnezeu! Încă de când eram copil am privit după clipa aceasta. De atunci am așteptat să primesc o vedenie care să-mi arate acest lucru, pentru că știam că dacă voi vedea aceasta totul va fi în ordine cu mine. Și a trebuit să aștept patruzeci de ani această vedenie, iar acum s-a întâmplat.”

Tot în perioada când am fost la Mayo, bătrâna mea mamă, care astăzi este în slavă, a avut un vis cu mine. Ea a fost o femeie foarte deosebită, în toată viața ei având doar trei sau patru vise care s-au împlinit însă întocmai. Când a început să mi-l spună, i-am zis: „Oprește-te, mamă! Lasă-mă pe mine să-ți spun mai departe.” Vedeți?

Întotdeauna când veniți la mine să vă tălmăcesc un vis, nu-mi spuneți chiar tot ce ați văzut. Dar când Domnul mi-l dă și mie, eu văd tot ce ați visat. Și când îl primesc, pot să-i spun persoanei respective: „De ce nu mi-ai spus și asta și cealaltă?” De ce puteam face aceasta? Pentru că Dumnezeu, care poate să tălmăcească un vis, mi-l poate și arăta. Da, El poate să îl arate și să-l tălmăcească.

Noi avem asemenea exemple și în Biblie: este vorba de Iosif, de Daniel. Împăratul Nebucadnețar le-a cerut înțelepților săi: „*Spuneți-mi visul, ca să știu dacă sunteți în stare să mi-l și tâlcuiți.*” (Daniel 2.9), dar ei nu au fost în stare să facă aceasta.

Atunci a venit Daniel și i-a spus împăratului:

„Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului.

Dar este în ceruri un Dumnezeu care poate să descopere tainele...” (v. 28,27), apoi i-a spus visul și i l-a tâlcuit.

Și acum priviți! Când m-am întors acasă, mama mi-a zis: „Fiule, vino și stai jos! Eu am avut un vis ciudat. Se făcea că erai culcat pentru că erai grav bolnav cu stomacul. Parcă erai pe moarte. Tu începuseși să construiești o casă pe munte, iar

din cer am văzut coborându-se șase porumbei albi în forma literei „S”. Ei au venit și s-au așezat pe pieptul tău gângurind. Tu îi priveai, iar primul încerca să-ți spună ceva. Toți erau de un alb strălucitor. Apoi am văzut cum toți își apropiau capetele lor mici de obrazul tău și ziceau: „Coo, coo, coo!” Eu nu înțelegeam aceasta, dar ei continuau să zică: „Coo, coo, coo!”

Când am auzit aceasta, i-am zis: „Oh, slavă Domnului! Eu înțeleg.” Apoi mama a spus: „După aceea au plecat din nou spre cer formând litera „S”. Și în timp ce urcau, continuau să spună: „Coo, coo, coo!”

Animalul acela mic pe care-l văzusem în vedenie avea cam șase coți, iar porumbeii pe care i-a văzut mama în vis erau în număr de șase. Șase este un număr incomplet, dar știam că într-o zi aveam să-L văd pe cel de-al șaptelea.

În dimineața aceea când Vocea mi-a spus să mă duc pe Muntele Catalina, am făcut întocmai cum mi-a spus El. L-am dus mai întâi la școală pe fiul meu, Iosif, după care i-am spus lui Meda că plec și nu știu când mă întorc.

Apoi am plecat în Munții Catalina, acolo unde mi-a pus Îngerul Domnului Sabia în mână. Era foarte devreme când am început să urc muntele.

Dar în loc să încep să urc spre vârful muntelui, am luat-o la dreapta, spre zona unde sunt o mulțime de șerpi și de scorpioni, voi știți cum este în Arizona, pentru că Vocea mi-a zis: „la-o la dreapta!” Astfel am ajuns în zona stâncilor acelea uriașe, de multe ori mai mari decât este acest tabernacol, și m-am culcat pe vârfurile acelea, acolo unde foarte puțini se încumetă să urce.

Cam pe la ora unsprezece mergeam pe o cărăruie pe care se vedea numai urma pașilor unei căprioare. Îmi duceam pălăria și cămașa în mână pentru că eram numai sudoare. Curând am ajuns la un adăpost mic, iar când am intrat am simțit prezența Domnului. Mi-am dat repede pălăria jos (pentru că între timp mi-o pusesem din nou pe cap), după care am privit în jur. Mă gândeam: „El este aici! Știu că este pe aici pe undeva.” Am înaintat câțiva pași apoi am zis: „Doamne, știu că ești aici!”

Când am privit spre cărarea pe care venisem, am văzut că acolo zăcea veverița din vedenie. Ea a sărit la ceva dar nu a nimerit și a intrat într-un cactus cholla. Era moartă pentru că ghimpii lui i-au străpuns capul, pieptul și stomacul. Da, veverița aceea mică, ce avea o înfățișare atât de ciudată nu reușise să intre în gura mea

atunci când m-a atacat (în vedenia cealaltă) și a nimerit în acel cholla. Apoi am auzit Glasul Domnului care mi-a zis: „Dușmanul tău este mort!” Am stat acolo lângă ea și am început să tremur.

În timp ce priveam veverița aceea moartă, mă miram de ce nu o mănâncă ciorile și vulturii. Câteva zile mai târziu am omorât un șarpe coral, care este foarte periculos, iar când m-am întors să-l iau, cu gândul de a-l arăta și celor de acasă, nu l-am mai găsit. Îl luaseră deja corbii și ciorile.

Avusesem vedenia cu veverița sâmbătă, iar luni m-am dus din nou acolo. Când am ajuns lângă acel adăpost micuț, am văzut că veverița zăcea tot pe cărare. Am lovit-o cu piciorul până când am zdrobit-o, apoi am început să mă plimb în jurul ei, m-am rugat și am plâns în timp ce priveam spre Tucson, care era la o distanță de câteva zile de mers pe jos.

Când m-am întors din munți i-am spus soției mele: „Dragă, nu știu cum, dar eu voi trece peste această problemă!”

Doctorul Ravenasworth îmi spusese: „Este imposibil să te mai faci bine vreodată!” El mi-a dat o injecție cu anestezic, dar în loc să dorm cinci minute am dormit zece ore. Când m-am trezit, el mi-a zis: „Reverend, mi-e greu să-ți spun, dar tu nu vei scăpa niciodată de această boală. Pereții stomacului tău sunt foarte tari, sunt uscați.” Dacă nu aș fi avut acea vedenie, care-mi infirma cuvintele lui, aș fi fost foarte descurajat.

În ziua următoare, Ceva mi-a zis: „Du-te în munți!”

Când am început să urc, Domnul m-a călăuzit să merg pe un alt drum. Și cum stăteam acolo, în fața mea era cel de-al șaptelea porumbel și mă privea țintă. M-am frecat la ochi și mi-am zis: „Cu siguranță am o nouă vedenie!”

Apoi am spus: „De unde vii, porumbelule?” El era alb și frumos, un porumbel în acea sălbăticie.

Atotputernicul Dumnezeu, Cel care L-a înviat pe Isus din morți, al Cărui slujitor sunt și al Cărui Cuvânt Îl vestesc, știe că vă spun adevărul.

În fața mea stătea un porumbel care mă privea țintă. Am început să mă plimb în jurul lui. Am privit din nou spre el și am văzut că stătea tot acolo cu aripile micuțe și albe ca zăpada și cu piciorușele galbene. Apoi am văzut că se uita spre vest. M-

am apropiat din nou de el și am început să mă plimb în jurul lui, dar nu l-aș fi atins pentru nimic în lume. Am mers pe cărare, am privit înapoi și el stătea tot acolo și mă privea.

Fraților, ca fiu al lui Avraam eu nu iau în considerare ceea ce mi-au spus doctorii și știu că mă voi face bine orice au spus ei.

A treia zi am mers înapoi. Poate că mulți dintre voi vă amintiți vedenia despre șeful indian, care călărea pe un zid mic și privea spre vest. Deodată am simțit că ceva mă atrage spre o stâncă mare. Era cam pe la amiază și Vocea mi-a spus: „Pune-ți mâinile peste ea și roagă-te!” Dumnezeu din cer știe că vă spun adevărul.

Mi-am pus mâinile peste stânca aceea, mi-am ridicat ochii spre cer și am început să mă rog. Deodată un Glas, care venea din vârful stâncilor, a zis: „Pe cine te sprijini în inima ta?” Când am auzit Vocea m-am ridicat și am privit înapoi. Pe o stâncă era scris (în piatră): „**Vulturul alb**, adică exact ce spunea vedenia că va fi următorul mesaj care va veni.

Am fost atât de emoționat încât am alergat acasă să iau aparatul de fotografiat, iar în ziua următoare am venit înapoi și am făcut fotografii cu stânca aceea. Acolo în stâncă încă scria: „Vulturul alb”. (Porumbelul conducând Vulturul).

Eu îl apreciez pe doctor, dar în ciuda celor spuse de el știu că mă voi face bine.

Acum mă gândesc la cântarea pe care o cânta Ernie cu puțin timp în urmă: „Pe aripile unui porumbel”. Cânt-o pentru mine, Ernie. „Porumbelul alb ca zăpada...”
Cântați-o cu mine.

„Dumnezeu a trimis jos Dragostea Lui curată și dulce.

Era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.”

Înțeleg că Ernie a făcut două versuri, dar eu voi face trei:

„Noe a fost purtat pe ape multe zile.

El a căuta uscatul pe diferite căi.

A avut câteva neazuri, dar nu de sus,

Căci Dumnezeu i-a dat semnul Lui,
Pe aripi de porumbel.
Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada,
Dumnezeu a trimis jos Dragostea Lui curată și dulce.
Era un semn de sus,
Pe aripi de porumbel.
Isus, Mântuitorul nostru
A venit într-o zi jos pe pământ;
El a fost născut într-un staul, într-o iesle cu fân;
Deși aici respins,
Dar nu de sus.
Căci Dumnezeu ne-a dat semnul Lui
Pe aripi de porumbel.
Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada,
Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.
Oh, era un semn de sus,
Pe aripi de porumbel.
Deși eu am suferit în multe căi,
Am plâns după vindecare zi și noapte,
Dar credința nu a fost uitată de către Tatăl de sus.
El mi-a dat semnul Lui
Pe aripi de porumbel.

/: Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada

Dumnezeu a trimis jos Dragostea Lui curată și dulce.

Oh, era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel:/"

Dumnezeule scump, Îți mulțumesc pentru aceste lucruri, Tată. Tu i-ai dat semnul Tău lui Noe, i-ai dat lumii un semn și mi-ai dat și mie un semn, și știu că este un Mesaj care înaintează acum, de aceea Te rog să lași Porumbelul să-L conducă. Îngăduie aceasta, Doamne. El m-a condus la o credință pe care nu am avut-o niciodată înainte. Eu știu, Dumnezeule, că totul este în ordine, de aceea Îți mulțumesc pentru aceasta, Tată.

Trimite din nou în seara aceasta Mesajul Tău, Doamne, pe aripile albe ca zăpada ale Porumbelului Cuvântului. Îngăduie aceasta scumpul nostru Tată ceresc. Fă ca toți cei ce vor trece în seara aceasta pe la platformă, să primească de la marele Tău Porumbel credință pentru a beneficia de vindecarea divină. Noi știm că Tu nu te uiți la fața omului. Tu ai putut să Îl trimiți cu un mesaj pentru Noe, pentru Ioan Botezătorul și pentru mine, de aceea cred că Îl poți trimite pentru mine și pentru alții.

Mă rog ca Porumbelul să zboare chiar acum, în fiecare inimă, și să șoptească cu cioculețul lui de aur: „*Voi sunteți vindecați prin rănilor și suferințele Mele!*”

O, Dumnezeule, garantează-ne că păcatele noastre vor fi șterse, fărădelegile noastre vor fi iertate și bolile noastre vor fi vindecate. Această autoritate este în mâna Ta, de aceea Te rugăm să ne-o dăruiești în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Să mai stăm puțin cu capetele plecate. Câți dintre voi doresc să spună: „Frate Branham, eu am greșit toată viața mea, deși am vrut să Îl slujesc pe Dumnezeu. În seara aceasta, sunt însă gata să mă predau în slujba Domnului. Te rog, Dumnezeule, îngăduie ca Porumbelul acela să zboare în seara aceasta și în inima mea. Eu pot să Îl văd cum dă din aripi în timp ce vine înăuntru.”

Vreți să vă ridicați mâinile? Faceți-o acum. Sunt peste tot în adunare.

Voi, care sunteți departe de locul acesta, cei din biserica fratelui Hunt și a fratelui Coleman, cei de la fratele Leo, cei din Tucson și cei din Tabernacolul Branham, pe

la Coasta de Vest, ridicați-vă mâinile oriunde v-ați afla. Spuneți cu toții: „Vreau ca Porumbelul să zboare în seara aceasta și în inima mea. Vreau ca El să-mi aducă în inimă dragostea dulce a lui Dumnezeu. Doresc s-o primesc pe aripile albe ca zăpada ale Porumbelului, ale Duhului Sfânt. Fă ca El să aducă în inima mea credința de care am nevoie.”

Dumnezeule, Te rog în Numele lui Isus Hristos să ierți păcatele noastre. Porumbelul rănit a adus Mesajul înapoi. O, Dumnezeule, s-a isprăvit! Noi credem aceasta și Te rugăm să ne dai credință să-L credem. Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

„Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada

Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce,

Era un semn de sus

Pe aripi de porumbel.”

De unde a venit porumbelul acela? Eu nu știu. El nu putea fi acolo în sălbăticia aceea! Nu, nu! Nu avea ce să caute acolo! De ce era alb ca zăpada? Aceasta o știe numai Tatăl ceresc. Ce era aceasta?

„/Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului

Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, un semn de sus

Pe aripi de porumbel. :/

Oh, nu sunteți bucuroși? Să dăm mâinile unii cu alții în timp ce cântăm:

Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului

Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, un semn de sus

Pe aripi de porumbel.

Să ridicăm mâinile spre El și să cântăm:

Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului
Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.

Noe a fost purtat în potop multe zile,
El a căutat după pământ în felurite căi;

Necazuri el a avut atâtea,

Dar nu de sus.

Căci Dumnezeu i-a dat semnul Lui

Pe aripi de porumbel

Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului
Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.

Isus, Mântuitorul nostru
A venit într-o zi pe pământ;

Născut într-un staul

Într-o iesle cuu fân;

Deși aici respins

Dar nu de sus,

Căci Dumnezeu ne-a dat semnul Lui

Pe aripi de porumbel.

Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului

Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.”

Eu sunt deja un om bătrân și am suferit toată viața din cauza acestei boli. De ce m-a vindecat El acum? Cred că pentru că trebuie să merg încă pe această cale ca să aduc un Mesaj. Și în seara aceasta, îi spun Tatălui meu: „Doamne, slujitorul Tău este gata pentru slujba Ta. Amin.” Da, eu sunt gata.

„Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului

Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.

Să credem că El este printre noi și Se mișcă peste audiență.

Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada,

(Noi Te așteptăm, Doamne),

Dumnezeu trimite jos dragostea Lui curată și dulce.

Un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.

Cei de pe culoarul acesta care aveți numere de rugăciune, haideți în față. Ridicați-vă și veniți aici.

Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului

Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.”

Cei care au numere de rugăciune, de pe rândul acesta, să pășească în stânga.

„Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului

Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.

.....

Pe aripile albe ca zăpada ale porumbelului

Dumnezeu a trimis jos dragostea Lui curată și dulce.

Oh, era un semn de sus,

Pe aripi de porumbel.”

De unde a venit porumbelul acolo în sălbăticie? Aș putea spune aceasta: Dumnezeu a văzut că Avraam avea nevoie de un berbec pentru jertfă. El este IeHoVaH-Jireh, adică „Domnul care poate rândui jertfa de la Sine.” Să ne gândim la aceasta! Același Dumnezeu, prin aceeași inspirație, pentru același fel de oameni, a trimis un porumbel. El este încă același Dumnezeu, IeHoVaH-Jireh care poate rândui și acum orice lucru de care are nevoie.

Nu vreți ca în timp ce veniți în acest rând de rugăciune să Îl rugați pe Dumnezeu să rânduiască și pentru voi aripile Porumbelului? Porumbelul, Duhul Sfânt, să vă dea credință în așa fel încât să credeți pe deplin că veți fi vindecați.

Eu încerc să-i pun pe toți în ordine. Fratele Brown este la locul lui. Fratele Jack... ce spui? (cineva vorbește cu fratele Branham). În ordine, este bine. Mai întâi vor veni cei din partea aceasta. Ceilalți vor veni după ei, iar cei din spatele lor, după aceea. Voi veți înconjura pe acolo și veți intra în rând după ei.

Aș vrea să avem timp să ne rugăm cu fiecare în parte.

Eu am scurtat puțin Mesajul din seara aceasta, ca să putem face acest rând de rugăciune. Acesta este un rând memorial, în onoarea Domnului, pentru zilele când împreună cu fratele Jack Moore și Young Brown am mers prin California și prin

toată Arizona ca să ne rugăm pentru bolnavi.

Știți că unii din cei ce erau pe moarte atunci, trăiesc și astăzi? Ce a făcut aceasta? Aceste vindecări au făcut ca bisericile din țară să se roage pentru bolnavi, chiar și prezbiterienii. Acest lucru a închis gura necredinței pentru că Dumnezeu a uns pe cineva să-l ucidă pe Goliat și astfel toți au prins curaj și au mers înainte. Acest lucru se poate face din nou pentru că El trimite încă dragostea Lui pe aripi de Porumbel.

Creștinilor, aș vrea să mă ascultați! Dacă aș încerca să vă spun numai ce a făcut Dumnezeu printre noi doar în ultimii trei ani, ne-ar prinde sâmbăta viitoare tot în locul acesta și nu am putea termina. Dar nu vreau să vă vorbesc despre aceasta deoarece pentru mulți aceste lucruri par imposibile, deși este Adevărul curat. Noi trăim sub conducerea marelui și puternicului IeHoVaH, Același care și-a însoțit profeții în Vechiul Testament și Biserica în Noul Testament. Astăzi El este aici să-Și ia Mireasa dintre neamuri, din cauza Numelui Său. Să credeți aceasta! Vreți să credeți? Dacă ați crezut vreodată ceva, să credeți aceasta! Credeți numai! Eu nu știu încă ce se va întâmpla în seara aceasta, dar Îl așteptăm cu credință.

Ca slujitor al lui Dumnezeu, vreau să vă rog ceva în Numele Domnului Isus. Știu că în cadrul adunărilor voastre, aveți de-a face cu tot felul de amestecuri de aceea, dacă simțiți că în inima voastră este numai un pic de necredință (necredința este păcat), dați-o afară! Rugați-L pe Tatăl ceresc să vă elibereze de ea! Atunci veți putea veni cu o credință adevărată și veți primi ceea ce cereți. Ceea ce vreau să știți este că atingerea mâinilor mele nu are nici o importanță dacă nu sunteți atinși mai întâi de El. Dacă credeți, credința va face lumină în jurul vostru și veți fi vindecați.

Acum mă voi ruga pentru fiecare din voi. Puneți-vă și voi mâinile unii peste alții și rugați-vă pentru persoana de lângă voi, apoi vă voi chema în rândul de rugăciune. Puneți-vă mâinile peste cineva care este în rând cu voi.

Scumpul Meu Domn, eu nu cunosc nici o altă cale de a spune aceste lucruri. Știu că spun numai Adevărul și Tu ești Martorul meu că acesta este Adevărul. Cu privire la vindecarea mea, nu știu când se va înfăptui pe deplin, dar cred că am primit semnul de sus. Porumbelul al șaptelea a ajuns în sfârșit aici și al șaselea țol din lungimea aceluia animal este gata. S-a sfârșit.

Dumnezeule, dorința mea este să slujesc poporului Tău. De aceea, Te rog să ne

ungi cu Duhul Tău astfel încât toți aceia peste care ne vom pune mâinile în seara aceasta să fie vindecați. Și aceasta nu pentru că suntem noi cineva, ci pentru că urmăm porunca Ta. Tu ai spus în Marcu 16.17: „*lată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede.*”

Doamne, ajută-mă să cred și ajută-i și pe ei, astfel încât inimile lor să fie pământul în care să fie pus răsadul credinței. Fă ca fiecare persoană bolnavă și năpăstuită, care se află în această clădire, să se facă bine spre slava lui Dumnezeu. Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Credeți și rugați-vă cu noi. Acesta nu este un rând pentru deosebirea gândurilor.

..... depresiune și frică. Ea spunea că nu a avut niciodată liniște în viața ei. Nu poate dormi, este agitată și are tensiune.

Scumpul meu Dumnezeu, dovedește Tu că spun Adevărul pentru că simt cu femeia aceasta și Te rog, Doamne, să-i trimiți în seara aceasta acea bucată de credință care s-o facă să înțeleagă că Tu ești obligat față de Cuvântul Tău și că împlinești fiecare Cuvânt al Tău. Fie ca Dumnezeul cerului să îndepărteze toată frica din viața acestei surori. Eu mă supun poruncii Tale, îmi pun mâinile peste ea și îi poruncesc acestui duh să iasă din ea în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Soră, dacă mă crezi, poți începe chiar de aici, prin cruce. Neagă chiar din clipa aceasta că mai există vreo fărâmbă de frică în tine, du-te acasă și spune: „N-o mai am!” și ea te va părăsi pentru totdeauna.

Sora Palmer are și ea o problemă. Soțul ei, fratele Palmer, este predicator în Georgia și atunci când predică sus la Tabernacol, ei vin cu mașina o mie cincisute de mile ca să participe la serviciu. De curând, fratele Palmer sau fiul lui (nu știu exact care dintre ei), a pierdut controlul mașinii și au avut un accident în urma căruia sora a suferit un șoc. Să ne rugăm pentru ea.

Scumpul meu Dumnezeu, Te rog să îl eliberezi pe acest slujitor al Tău și pe soția lui devotată, care este o slujitoare loială a lui Hristos. Eu îmi pun mâinile peste ea împreună cu fratele Jack Moore și Te rog s-o vindecă în Numele lui Isus. Amin.

În piciorul drept? Și tu stai pentru el? Da, băiețelul lui este olog și are o durere în stomac. Să ne rugăm:

Scumpul nostru Dumnezeu, lasă ca Porumbelul alb ca zăpada să intre chiar acum adânc în inima lui. *„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”* (Isaia 53.5). Cer ca lucrul acesta să fie real și pentru fratele nostru și pentru fiul lui, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dureri de cap și o suferință la picior care îl supără în timp ce lucrează.

Scumpul meu Dumnezeu, dăruiește binecuvântarea vindecării peste acest om tânăr, pentru că ne punem mâinile peste el ca slujitori ai Tăi, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Ea are o boală femeiască și în plus dorește botezul Duhului Sfânt.

Dumnezeule drag, în timp ce eu fac această rugăciune a credinței pentru această doamnă mică, Te rog s-o vindeci de boala femeiască de care suferă și să-i dăruiești botezul Duhului Sfânt pe aripile Porumbelului, în Numele lui Isus Hristos. Amin. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră.

Are o umflătură pe ochi și vrea să ne rugăm și pentru însoțitoarea lui iubitoare.

Scumpul meu Dumnezeu, Tu cunoști inimile oamenilor de aceea, Te rog Tată, să primești această cerere în Numele lui Isus și să împlinești cererea fratelui nostru. Noi ne supunem Cuvântului Tău și ne punem mâinile peste el în Numele lui Isus Hristos. Amin. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate.

Ea are o umflătură în partea stângă și are probleme cu vocea.

Isuse scump, Te rog s-o vindeci și pe sora aceasta. Îmi pun mâinile peste ea în Numele lui Isus Hristos pentru ca vindecarea ei să fie deplină. Amin. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră.

Eu văd necazul tău, sărmană soră. Tu ai glezna umflată și sărită de la loc. Ai probleme și cu rinichii și cu vezica urinară.

O, Tată Dumnezeule, vindec-o pe sora aceasta scumpă, pentru că eu mă rog și-mi pun mâinile peste ea în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Fii liniștită, fiindcă totul va fi bine.

Se aude bine în sală? Aș vrea să dați stația mai tare pentru ca oamenii să poată

auzi și mărturia celor ce vin pe platformă. Stați și voi în rugăciune pentru ei, iar atunci când încep să mă rog, rugați-vă și voi.

Dumnezeule drag, Te rog s-o vindeci și pe sora aceasta. Noi facem acest lucru pentru că este porunca Ta. Te rog în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Scumpul meu Dumnezeu, Tu auzi această mărturie. Tu ai auzit ce i-a făcut vrăjmașul. Noi luăm însă Numele lui Isus și pornim la luptă ca să-l învingem pe acest vrăjmaș. El este biruit deja din pricina Porumbelului lovit, rănit și străpuns, care a căzut pe podea în Casa lui Dumnezeu cu mesajul: „S-a isprăvit!” Tată, ajut-o să creadă că acest lucru îi aparține în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeule drag, Te rog s-o vindeci și pe această soră a noastră. Fă ca porumbelul lui Dumnezeu să mărturisească pentru ea, că El a biruit ca s-o facă sănătoasă. Te rog aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeule drag, îmi pun mâinile peste fratele acesta, pentru că a avut destulă credință ca să vină aici. Îngăduie să primească vindecarea și să plece din locul acesta sănătos, în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeule drag, mă rog pentru fratele nostru și îmi pun mâinile peste el. Ajută-l, Dumnezeule drag, ca credința lui în Dumnezeu să se adâncească, și asemenea lui Abraham, să numească lucrurile care sunt ca și cum n-ar fi, pentru că Dumnezeu a făcut promisiunea. Te rog în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeule drag, Tu ești Acela care poți să-l ajuți pe om să ia decizia cea bună de aceea, Te rog pentru această tânără doamnă, să-i dai ceea ce-Ți cere. Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dumnezeule drag, îmi pun mâinile peste sora noastră, supuși poruncii pe care ne-ai dat-o Tu. Noi ne amintim de rândurile de rugăciune pe care le-am avut în trecut și știm ce ai făcut atunci, dar credem că ești Același Dumnezeu și astăzi. Condiția este ca oamenii să aibă aceeași credință ca atunci. Te rog în Numele lui Isus Hristos pentru vindecarea sorei noastre.

Scumpul meu Dumnezeu, îmi pun mâinile peste fratele meu de aici și cer vindecarea lui în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Tată, o aduc înaintea Ta și pe sora aceasta și îmi pun mâinile peste ea mărturisind astfel, că stau cu tărie ca martor credincios al puterii, al vedeniilor și al Cuvântului

Tău. Da, sunt martor că Tu ești Dumnezeu, de aceea, îmi pun mâinile peste ea, în supunere față de Cuvântul Dumnezeului meu și cer vindecarea ei. Amin.

Scumpul meu Dumnezeu, îmi pun mâinile peste fratele meu, ca martor al Cuvântului Tău și Te rog să-l vindeci în Numele lui Isus Hristos.

..... Ea a zis:
„Vindecătorul. În dimineața aceasta a fost vindecat un pantofar orb de undeva din Arkansas.” (Voi știți povestea, a fost la radio).

Eu am întrebat-o prefăcându-mă că nu o cred:

„Și crezi că este adevărat?”

„Da, domnule, cred aceasta”, a răspuns ea.

„Crezi că Dumnezeu mai face și astăzi așa ceva?”

„Domnule”, a continuat ea, „eu sunt creștină și am ascultat programul religios și l-am auzit pe pantofarul acela orb mărturisind că a fost vindecat. El a fost dat afară din toate bisericile pentru că mergea pretutindeni și spunea acest lucru. El mergea din oraș în oraș și din biserică în biserică și striga plin de bucurie: „Sunt vindecat. Am fost orb, dar acum văd!” Un cizmar orb.

„Crezi cu adevărat lucrul acesta?” am întrebat-o.

Atunci ea a zis: „Domnule, dacă mă duci la el, îl voi găsi pe tatăl meu.” Atunci am simțit că mă cuprinde ceva. Afară burnița.

„Poate eu sunt cel pe care-l cauți.”

Când a auzit aceste cuvinte, fata m-a apucat de reverul hainei și a strigat: „Tu ești vindecătorul?”

„Nu, soră, eu nu sunt decât fratele Branham.”

„Ai milă de mine!” a strigat ea prinzându-mă de reverul hainei.

Privind-o, m-am gândit la Fanny Crosby care oarbă fiind, cânta cântarea: „În timp ce-i vizitezi pe alții, nu trece pe lângă mine.” Vedeți? Credea că dacă Domnul a putut să-l vindece pe unul o poate vindeca și pe ea.

Mi-am pus mâna peste ochii ei și am zis: „Doamne Isuse, cu ani în urmă pe străzile Ierusalimului a trecut un Om care purta o cruce grea pe umeri. Era atât de grea încât Cel ce o purta S-a prăbușit sub povara ei. Atunci a venit un om de culoare, Simon din Cirena, a ridicat crucea de jos și L-a ajutat s-o ducă. Sunt sigur că Îți amintești de aceasta, Tată. Și iată că unul din copiii lui bâjbâie aici prin întuneric. Știu că Tu înțelegi și că o poți ajuta.”

Atunci fata a spus: „Glorie lui Dumnezeu! Pot să văd.”

„Vezi?” am întrebat-o.

„Da, domnule!” a răspuns ea.

„Numără luminile acelea”, și ea le-a numărat.

„Ce culoare are costumul meu?”

„Ai un costum gri și porți o cravată galbenă”, a răspuns ea. Da, ea vedea. Oh, Dumnezeu respectă umilința!

Vedeți, aceasta va face și va aduce marea biruință a dragostei divine.

Dumnezeule drag, ai milă și vindec-o și pe sora aceasta pentru că Te rog în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Scumpul meu Dumnezeu, în timp ce iau în mâna mea această mână plăpândă și tremurândă, numai Tu știi câte au trecut peste ea. Te rog, Dumnezeule scump, să faci aceste mâini asemenea mâinilor lui Simeon, care într-o zi a luat în brațe un Prunc și a zis: „*Doamne, lasă ca slujitorul Tău să plece în pace căci au văzut ochii mei Mântuirea Ta.*” Fă să primească mântuirea și fă-o sănătoasă, în Numele lui Isus. Amin.

..... la judecată, domnul Necredință L-a acuzat pe Isus Hristos. Vă amintiți Judecata? Procurorul a fost Satana. El reprezintă acuzarea.

Unul dintre martorii lui a fost domnul Îndoielnic. El a venit sus și a spus: „Am auzit un predicator care spunea: „Biblia spune că bolnavii trebuie unși cu untdelemn și vor fi vindecați!” Auzind aceasta, m-am lăsat și eu uns cu untdelemn, dar nu m-am vindecat.” Un altul a spus: „Biblia spune: „Puneți mâinile peste bolnavi și bolnavii

se vor însănătoși!” El încerca să acuze.

Apoi a venit un alt martor: domnul Necredincios. El a spus: „Sunt șase luni de când au fost puse mâinile peste mine pe baza Cuvântului care spune: „...*Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor vindeca.*” Și încă nu s-a întâmplat nimic. Aceasta dovedește că Cuvântul Tău este fals și că nu are puterea cu care se laudă.

Dar martorul nu spunea adevărul pentru că Dumnezeu a spus altfel în Cuvântul Său. El a zis: „*lată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede... își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.*” (Marcu 16.17-18). Vedeți, El a spus că ei se vor însănătoși dacă vor crede. Pe mine nu mă interesează cât timp va trece până când acea persoană va fi vindecată, dacă crede, o va primi. Amin. El i-a spus lui Avraam: „*Vei primi un fiu prin Sara!*” și au trecut douăzeci de ani și bebelușul nu venise încă.

Tot Dumnezeu i-a spus lui Noe: „*Va ploua!*” și Noe a început să construiască corabia după porunca Domnului, dar ea a fost gata cu mulți, mulți, mulți ani înainte de venirea potopul. Pe el nu l-a interesat însă cât timp a trecut pentru că a știut că va ploua.

Biblia spune: „*Rugăciunea cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși.*” (Iacov 5.15). Când? El nu spune când. Dumnezeu spune adevărul, așa că doar citiți ce spune Cuvântul Lui.

Aceasta am făcut și eu în seara aceasta, mi-am pus mâinile peste bolnavi și cred că fiecare dintre ei vor fi vindecați. Da, cred că toți vor fi vindecați. Credeți și voi la fel? Credeți cu toții pentru acești oameni împovărați.

Printre noi este o doamnă mică pentru care m-am rugat aseară. Cum se numește? Chambless. Dacă ar fi avut o viață liniștită, nu ar fi ajuns în starea în care se află acum. Ea a fost o femeie cu adevărat frumoasă, dar acum stă aici tremurând. Un duh gingaș, dar acum este prinsă de acest tremur. Oh, aceasta îmi rupe inima! Cred însă că Domnul a eliberat-o deja.

Aici stă o doamnă cu un bebeluș. Limba lui atârnă în afară și trupușorul lui este bolnav. Ce aș simți dacă în locul lui ar fi micuțul meu Iosif? Ce s-ar întâmpla dacă în locul lui ar fi nepoțelul meu, Paul? Dar dacă ar fi Rebeca sau Sara? Ce aș simți dacă în locul doamnei Simpson ar fi soția mea, Meda? Cum ar fi dacă tatăl copilului ar fi Billy Paul? Dacă femeia aceasta ar fi mama mea? Deci țineți minte că acesta este

copilul cuiva, sora cuiva, fiica cuiva. Ce ați simți în locul lor? Eu sunt fratele lor, dar El este Mântuitorul nostru. Tot ce pot face eu este să cred pentru ei. Da, aceasta este tot ce pot face.

Eu știu că Domnul poate să-mi arate o vedenie cu privire la acest caz. El ar putea să-mi arate ce se va întâmpla cu fiecare dintre ei, dar toate acestea nu-i vindecă. Este Ceva ce trebuie să cuprindă inimile lor ca să poată beneficia de vindecare.

Eu aș putea să vă iau pe toți și să vă botez în Numele Domnului Isus Hristos, dar aceasta nu vă va ierta păcatele. Nu, nu! Eu nu cred în botezul înnoirii prin scufundarea în apă în Numele Domnului Isus Hristos. Eu cred că Sângele vă înnoiește, nu apa. Adevărul este că eu aș putea să botez și să botez, iar tu să intri în apă un păcătos uscat și să ieși unul ud. Vedeți, totul este zadarnic dacă nu vă pocăiți pe deplin. Cuvântul spune: „*Pocăiți-vă și apoi fiți botezați în Numele lui Isus Hristos*” (Fapte 2.38). Vedeți? Aceasta mă deosebește de unitarieni. Botezul nu se face pentru reînnoire. Nu, nu! Eu cred că Sângele este Acela care ne curăță, nu apa. Vedeți? Mai întâi este necesară pocăința și apoi botezul în Numele lui Isus Hristos.

Acum voi merge jos să mă rog pentru acești oameni. Să ne unim cu toții în rugăciune, dându-ne mâna prin credință, astfel încât mâinile Domnului Isus să vină și să se pună peste acești oameni ologi.

Vreți să vă rugați cu mine?

.....Cei care sunt bolnavi sau împovărați și au trimis batiste pentru rugăciune, le voi lua imediat după rugăciune. Acum ajutați-mă în rugăciunea pentru acești oameni. Vreți?

Dumnezeule, noi îți mulțumim, Doamne, pentru tot ceea ce ai făcut în seara aceasta. Îți mulțumim pentru vindecarea fiecărei persoane care a venit în rândul de rugăciune. Dumnezeule drag, acum mă rog peste aceste batiste – poate sunt unii care nici nu au putut să vină la adunare și batista a fost adusă de cei dragi ai lor. Biblia ne învață că oamenii au luat de pe trupul lui Pavel batiste sau șorțuri. Acești oameni cred că Duhul Tău este Acela care a lucrat prin Pavel. Ei știu că nu Pavel, nu omul a făcut acele lucruri mari ci Duhul Tău care a locuit în el.

Și noi credem, Doamne, că Tu ești și astăzi Același Dumnezeu și că trăiești în Biserica Ta, cu poporul Tău. Acesta este motivul pentru care oamenii au adus

aceste batiste, care, după rugăciune vor fi puse pe trupurile celor dragi care sunt bolnavi. Îngăduie Doamne, ca fiecare dintre ei să fie vindecat spre slava Ta. Noi nu cerem ca Tu s-o faci într-un fel anume, ci Te rugăm s-o faci așa cum vrei Tu, spre slava lui Dumnezeu, pentru că venim în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Am trăit o seară minunată în părtășie cu voi și în părtășie cu Isus Hristos pe care L-am avut în mijlocul nostru prin credință. Îmi voi aminti multă vreme de această adunare în care am găsit pace, dragoste și colaborare.

Până la următoarea întâlnire doresc ca Dumnezeuul cerului să ne călăuzească pe fiecare în parte. El, care face stelele să strălucească cu putere în noaptea întunecoasă, să lumineze și calea voastră atunci când se întunecă. Da, fie ca El să vă călăuzească și să vă lumineze cărarea cu Steaua din Betleem, în așa fel încât să duceți o viață pe deplin predată Cuvântului Său. Aceasta este rugăciunea mea. Amin.

„/: Până ne întâlnim :/

Până ne întâlnim la picioarele lui Isus

/: Până ne întâlnim :/

Dumnezeu să fie cu voi toți, până ne întâlnim din nou.

Să ne ridicăm. „Credința mea privește la Tine sus.”

Credința mea privește sus la Tine,

O, Miel al Calvarului, Salvator divin!

Ascultă-mă acum, în timp ce mă rog.

Șterge-mi tot păcatul.

O, lasă-mă ca din ziua aceasta

Să fiu întreg al Tău!

Să dăm mâna unul cu altul în timp ce cântăm.

În timp ce calc prin labirintul întunecat al vieții,

Și mâhnirea se împrăștie în jurul meu,

Fii Tu Călăuza mea;

Poruncește întunericului să se facă zi

Șterge lacrimile întristării,

Nu mă lăsa vreodată rătăcit

Depart de Tine.

Vă simțiți mai bine acum, nu-i așa?

/:Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada,

Dumnezeu își trimite dragostea Lui curată și dulce,

Un semn de sus

Pe aripi de Porumbel.:/

Acesta este mesajul nostru de încheiere al acestei campanii.

Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada,

Dumnezeu își trimite dragostea Lui curată și dulce

Un semn de sus

Pe aripi de Porumbel.

Să ne plecăm capetele.

Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada

Dumnezeu își trimite dragostea Lui curată și dulce

Un semn de sus,

Pe aripi de Porumbel

(Fratele Branham începe să fredoneze corul).

...porumbel

Dumnezeu Își trimite dragostea Lui curată și dulce.

Un semn de sus

Pe aripi de Porumbel.”

În timp ce stăm cu capetele plecate, predau serviciul fratelui Noel.

- Amin -